

הדנים בפעולות ישראליות, הוציאו את שמה של ישראל כלייל מן הסרט. כל מי ששמע על פרשת האורניום יודע היכן בדיוק התרחשה, ואילו הסרט עשוי להיות יותר מתוחכם ויותר עולמי אם הפרשה לא תודבק לפינה זו או אחרת של העולם. פזילתו של גולן לעבר השוק העולמי ידועה מכבר והיום, יותר מאי-פעם בעבר, הוא משתדל לספק בעצמו את ההוכחות שניתן לעשות סרטים בישראל עבור הדי שוק העולמי כולו: „לדעתי המדינה אינה עושה מספיק כדי לטפח סרטים המיועדים לייצוא. סרט היוצא לחוץ-לארץ צריך לקבל עידוד מיוחד. צריך להחזיר ל- תעשיית הקולנוע את המחשבה שאנחנו חייבים להביט אל מעבר לקצה אפינו ולהתמודד בעולם עם סרטים אחרים.“

חיי הלילה ברמלה. מה שנוגע ל- גולן, הוא בהחלט ממשיך לעשות סרטים, גם כמפיק וגם כבמאי. קשר האורניום יוצג כבר בחודש יוני. צילומי ישראלים מצחיקים מסתיימים השבוע. הוא מסיים בארץ הפקה של סרט אמריקאי בשם סוף שבוע אלום, שיוצרו הצעירים נתקעו בר ארצות-הברית ללא האמצעים הדרושים לסימום. בין הצעירים, אחד בשם דויד פולסן, אותו הכיר גולן קודם לכן, כמחבר הגירסה האנגלית של קובלן ומחבר הסרט ריט (יחד עם ישעיהו בן-פורת) של קשר האורניום. פולסן הוא במאי סוף שבוע אלום. הוא צילם אותו בניו-יורק, אבל יסיים אותו, בימים אלה, באולפני ברקבי בגבעתיים.

שני סרטים אחרים נמצאים בשלבי תיכ- נון: גבר איטלקי, לפי תסריט מקורי של השחקן פביו טסטי, העובר עתה עיבוד סופי (טסטי יופיע בו בתפקיד ראשי).

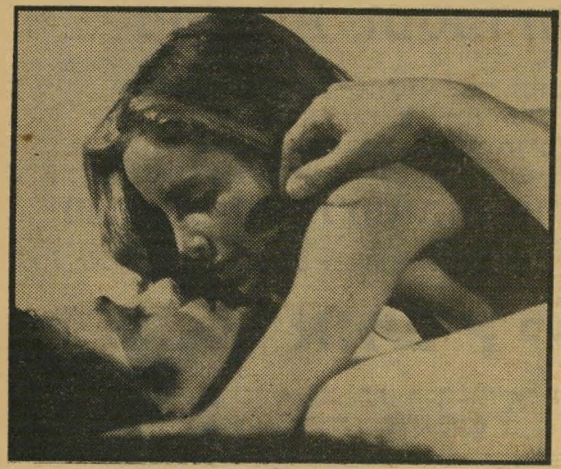
חיסול חשבונות

גזע האדונים (פאר, תל-אביב, צרפת) — אלן דלון משחק שוב בפוליטיקה, כמו בשחיתות בצמרת. אלא שהפעם מדובר בסרט שנעשה ערב הבחירות הקוד- מות בצרפת, ללמוד על העירנות הפוליטית של דלון. מי שעוקב אחר טורי הרכילות והחדשות, יכול להבין בנקל את העניין שיש לו בשטח הזה, בעיקבות קשריו עם מדי- נאים בעמדות-מפתח, מצד אחד, ועם אלה שהחוק אינו לחם חוקם, מצד שני.

את הסרט ביסס הבמאי פיאר גראניה-דפר (החתולה) על רומן של פליסיאן מארסו, שזכה בפרס גונקור. זהו רומן על פוליטיקאי הנקרע בין רגש, כבוד מישפחתי וחובה פוליטית, ברגע מכריע בקאריירה שלו. מי שזוכר את הסיג- נון של מארסו (שהצגתו, הביצה זכתה להצלחה גדולה, לפני שהוחרם בישראל בגלל קשריו עם הנאצים) יכול לתאר לעצמו היחס הסרקאסטי לחיים הפוליטיים, כפי שהוא מתבטא ברומן זה.

גראניה-דפר החליט, לעומת זאת, להתייחס לכל ה- עניין ברצינות גמורה. מה שיוצא מן הרצונות הזאת, הוא מלודרמה, שצריכה לרמוז פה-ושם על הצביעות וחוסר ה- ערכים בפוליטיקה, אבל למעשה מתרכזת בנפשו החצויה של מדינאי, שצריך לבחור בין אהבתו, דוגמנית המסמלת את הנשיות ואת האהבה, לבין דרכו הפוליטית.

העובדה שהמדינאי, אותו מוגלם דלון, שייך למחנה ה- ליבראלי-שמאלני, והוא, בסופו של דבר, טיפוס קאריי-

רום ודלון: צורה אסתטית

ריסט חסרי-נשמה, יכולה לרמוז על דעותיו הפוליטיות של השחקן, או על רצון לחסל חשבונות עם פוליטיקאים. אך כל העניין מתרחש במישור היצוני לחלוטין, עם אישים שמשחקים בפוליטיקה, באהבה ובהכרות דרמאטיות. לכן קשה להניח שמישהו נפגע באמת מן הסרט. ואשר לצו- פים — הם יכולים להתנחם בצורתם האסתטית של דלון ושל סידיני רום (הדוגמנית) או בהופעת אורח קצרה של ז'אן מורו. גם זה משהו.

גולן מכינים את „קשר האורניום“ סוכריות מתפוצצות בקאן

ותסריט ישראלי על נושא חיי הלילה של הנוער ברמלה.

בשלבים ממשיים יותר נמצאת הפקתו של הקוסם מלובלין, אותו יביים גולן בר- עצמו. הוא מסייר בעולם כדי למצוא אתרי צילום ומתכוון להתחיל בצילומים. תוך כמה חודשים, עם אלן ארקין וקארול קיין בתפקידים הראשיים.

הסרט, המבוסס כידוע על סיפורו ה- מפורסם של יצחק באשביץ זינגר, יהיה קרפרודוקציה ישראלית-קנדית, ובין ה- משתתפים האחרים בו גם שלי וינטרס, ואולי גם ג'ואל גייני וברנדה וקארן. ארבעה תפקידים נוספים יחולקו בין שני שחקנים ישראליים ושני שחקנים קנדיים. מומחשים שאינם מומחשים. החדשה האחרונה: המאהב. מנחם גולן מספר ש- בתו, יעל, היתה הראשונה מבני המשפחה שקראה את הספר ושיבנה גם אותו ל- קוראו. מאחר וראה כי מספר את אחת היצי- רות הישראליות המקוריות, המתאימות ביותר לקולנוע, פנה כבר לפני זמן לא- ב. יהושע, שהיפנה אותו להוצאת ראבדרי- בארצות-הברית, המחזיקה בזכויות. „ה- הפצה, שתוציא לאור את הספר בחודש אוקטובר בארצות-הברית, שוכנעה על- ידי כי רק ישראלים מסוגלים לעשות את הסרט וגאותה למכור לי את הזכויות. ובחס לעובדה שבינתיים כתב יקי יושע תסריט ואף זכה עברו בפרס המועצה לתרבות, אני מרגיש מאד לא נוח. לפי דעתי, המומחים המחלקים פרס זה אינם אנשי קולנוע ולכן אינני מתייחס אל פרסיהם. חבל לי רק שהחלטתם גרמה לכך, שהפרס ירד לטמיון ובסופו של דבר נימנע גם ממישהו אחר.“

מה דחף אוניות לנוילחכות

הדואליסטים (פאריס, תל- אביב, אנגליה) — ג'וזף קונראד הוא סופר שכמעט שאי-אפשר לעבדו לקולנוע. כל מי שניסה עד עתה — נכשל. וה- תוצאות היו כישלונות מפוארים, או כישלונות מכובדים (למשל: לורד ג'ים של ריצ'רד ברוקס), אבל לא בדיוק הצלחות. אל שורת הכישלונות המכובדים אפשר להוסיף עתה גם את סרטו החדש של וידלי סקוט.

הסיפור הקצר של קונראד מתאר שני קצינים בצבא נפוליאון (דמויות המבוססות, בצורה רופפת, על אנשים חיים), שבילו את כל תחילת המאה הקודמת בדו-קרב אחד ארוך. בכל פעם שנפגשו, שלפו חרבות, בין אם היה זה באירופה-המערבית ובין אם בערבות רוסיה, לשם הגיעו שניהם עם צבאו של הקיסר. הם עלו בדרגה, אבל הטינה שביניהם לא נמוגה, גם כאשר סיבתה של טינה זו נשכחה. מי שרוצה להתעמק בסיפורו של קונראד יכול להסיק מתוכו שהאדם הוא זאב טורף. כמו כן הוא יכול ללמוד משהו מן הנושג הכבוד ומעגלי הקסמים של האלימות, הסוחפים אנשים פרטיים לדו-קרב אומות — למלחמות. בעייתו של סקוט שהיה עד כה במאי סרטי-פירסומה, היא אורכו המלא של הסרט. הסיפור של קונראד קצר לחסית, ואילו בסרט חייבת העלילה להתפשט אל מעבר לממדיה הטבעיים, ומרגע מסויים והלאה היא חוזרת על עצמה. ומאחר וסקוט מעדיף להשאיר את הטינה על המי-

קארדין וקייטל: הופעה משכנעת

שור הסימלי, ולא להתעמק יתר-על-המידה בדמויות, נוטה חזרה זו על יצחוני-חרבות, להלאות את הצופה. לעומת זאת, צריך לומר לזכות הסרט, שהשיתוף ה- היסטורי, התלבושות, ובמיוחד כישרונו המיוחד של סקוט לדלות מן הנופים והאנשים תמונות באיכות של יצירי התקופה, מעניקים לסרט ממד אסתטי בלתי רגיל. על כך צריך להוסיף את הופעתם המשכנעת של הארזי קייטל וקית קארדין, כשני הנצים, וסידרה שלמה של שחקנים מפורסמים (ביניהם אלברט פיני ורוברט סטינס), המופי- עים, להנאתם הבולטת, בתפקידים אפיוניים. בעורתם, יכול הצופה, גם כשהוא מתעייף מן הסיפור, למצוא תמיד משהו מעניין על הבר.

כוכבים הבמאי המשחק באמת

עשרים שנה לאחר שכבש בסערה את פסטיבל קאן עם 400 המלקות שלו. נחשב היום פרנסואה טריפו לאישיות הקולנועית מס' 1 בצרפת — לא רק כבמאי אלא גם כשחקן. האיש, שהחל כבמאי של סרטים אישיים מאד, מצא בסופר-שלידבר לנכון, להופיע בעצמו לפני המצלמה. השנה אפשר יהיה לראותו פעמיים כשחקן, פעם בהפקת הראווה האמריקאית מ'פגשים מן הסוג השלישי ופעם נוספת בהחדר הירוק, אותו ביים בעצמו.

„בפעם הראשונה החלטתי לשחק שעה שהכתי את הסרטת יד הפרא. פשוט קנאתי באיש שצריך היה לגלם את הרופא המטפל בילד ומדריך אותו, נוטל את ידו, מוביל אותו אל החלון או אל השולחן. כל זה ניראה לי אישי כל כך, שלא יכולתי להשלים עם הרעיון שאצטרך להדריך שחקן אחר בתנועות אלה. חוץ מזה, היה ברור לי שאיני רוצה כוכב שיאפיל על הילד.“

הפכמה מתוך עקרונות. מאז הופיע

טריפו מכינים את „רמוי כים“ „גיליתי את השחקנים“

בהופעות-אורח רבות בסרטיו שלו, ואף מילא תפקיד מרכזי בסרטו הלילה האמרי- קאני. ההפתעה היתה כאשר הזומן על-ידי סטיבן שפילברג, ילד הפלא של הקולנוע האמריקאני (מלתעות). כדי לגלם תפקיד ראשי באחד הסרטים היקרים ביותר של הזומן האחרון, מ'פגשים מן הסוג השלישי. „הסכמתי להצעה מתוך סקרנות“, מספר טריפו, „רציתי לראות פעם אחת הפקה של הסרט מן הצד השני של המיתוס, מבלי שתהיה לי הרגשה שאני מציץ ללא רשות. ההזרתי את שפילברג שאיני מסוגל אלא לגלם את עצמי, והוא קיבל זאת כעובדה. אבל אני הייב להודות שבכמה סצנות הצליח להפיק ממני יותר מכפי שחשבתי שאני מסוגל לתת.“

„אישית, הסרט של שפילברג מרוחק מאד מכל מה שנוגע לקולנוע שאני עושה. הוא הפעיל צוות של מאות אנשים, הש- תמש בכל מיני פעולות משוכללים, וכל זה אינו מעסיק אותי באמת. מצד שני, גיליתי את עולם השחקנים, ואת הוית ש- שממנה הם רואים את התפאורה, וזית ש- חשדתי בקיומה אך לא הכרתיה מקרוב. נכנסתי לעולם של מלבישות, מאפרות, ספרים, עולם של אנשים המבלים יותר זמן (המשך בעמוד 46)